

Rodna Gruda

Ljudje v Sloveniji so prijazni

Slovenians Are Kind

Objavljeno dne/Published on: 04.07.2013

Avtor članka/Article Author: Barbara Fužir, foto: arhiv L. G.

Tako pravi Laura Godoy, potomka slovenskih izseljencev iz Mendoze (Argentina), ki je pred dobrim letom dni prišla v Ljubljano. In pričela pisati svojo zgodbo. Sedaj tudi v slovenščini, saj Laura ob prihodu ni znala niti malo slovensko. A prišla je z ogromno željo. Laura je prišla sama. Z lastnim »življenjskim projektom«, kot radi rečejo Argentinci. Z motivacijo za učenje. Tako jezika kot kuhanja goveje juhe in peke jabolčnega zavitka.

Or so says Laura Goody, a descendant of Slovenian emigrants in Mendoza, Argentina. Over a year ago she arrived at Ljubljana and started pouring her story onto sheets of paper. Today she tells her story in our language, even though she did not know a single Slovenian word at the time of her arrival. But she did have a dream! Laura came by herself with a life project of her own, as Argentinians like to say – she had a motivation for learning. She wanted to know everything from the Slovenian language to making beef soup and apple strudel.

Laura se je julija lani odpravila v Slovenijo s precej jasnim ciljem: naučiti se čim več slovensko, obiskovati sorodnike in spoznavati deželo.

Julija lani se je odpravila v Slovenijo s precej jasnim ciljem: naučiti se čim več slovensko, obiskovati sorodnike in spoznavati deželo. Sama pravi, da je bilo vzdušje na poletni šoli v organizaciji Centra za slovenščino Filozofske fakultete v Ljubljani zelo sproščeno, čisto takšno »nešolsko«. Tudi za prvi vtis o Slovencih pravi, da je občutno pozitivnejši od »opozoril«, ki jih je včasih dobila, da smo Slovenci lahko kdaj bolj hladni, zaprti in nedostopni. Z izjemno nekaterih večno slabovoljnih natakarejev so se ljudje v Sloveniji na začetku njenega bivanja v Sloveniji, ko še ni znala jezika, izkazali za pravo nasprotje – bila je deležna pomoči, nasvetov... Lepo je, ko kakšno bolj pesimistično »predinformacijo« lahko na podlagi lastnih izkušenj nadomestiš z vsakdanjo realnostjo – ki je boljša.

Od poletne do jesenske šole slovenskega jezika

Laura si je po zaključenem tečaju poiskala stanovanje, službo, v Sloveniji se ji je pridružil še fant Robert, prav tako potomec slovenskih izseljencev in projekt učenja slovenščine se je razširil na celo leto. Najprej je obiskovala jesenski tečaj slovenščine, za katerega mi je v smehu zaupala, da ga je poletno vzdušje počasi zapustilo.

»Udeleženci so bili motivirani posamezniki, ki so se ga udeležili večinoma zaradi čisto profesionalnih vzgibov.« Tudi na pomladnem tečaju, ki ga je ravnokar zaključila (»S plovbo po Ljubljani«, je bila navdušena Laura), so se srečevali drugačni posamezniki kot na poletni šoli. »Poletje je bolj sproščeno, več ljudi obogati svoje počitnice z jezikovnim tečajem; dosti je tudi emocionalne osebne motivacije, ki se črpa znotraj družine, ki ti je neko védenje o Sloveniji že posredovala.«

Laura danes govori tekoče slovensko. Pravi, da je sama s svojim jezikovnim napredkom občasno zadovoljna, občasno pa čisto frustrirana, saj so lahko tudi raznolike vsakodnevne situacije tiste, ki ti prikažejo razpon tvojih zmožnosti – in tudi omejitev. Kot otrok se ni udeleževala aktivnosti v slovenski skupnosti v Mendozi, vanjo je pričela zahajati šele kasneje. Zase pravi, da je njena motivacija po učenju slovenščine in življenju v Sloveniji čisto osebne narave; verjetno pogojena tudi z radovednostjo, in ne zgolj stvar pripadnosti skupnosti.

Z Lauro sva se srečali v Ljubljani in nehote sem (naša glava je polna stereotipov, nekaj pa naredijo tudi izkušnje) pričakovala, da se ne bova dobili ob petih popoldan, kot sva bili dogovorjeni, ampak ob »petih«. Torej kakšnih deset, petnajst minut čez dogovorjeno uro. Še sama sem se v tem pričakovanju kar nekoliko počasi približevala kraju srečanja – in se morala skorajda opravičiti za zamudo sogovornici, ki me je že čakala.

Točni, a preveč pesimistični

Laura pravi, da je ta »pregovorna« točnost še nekaj najlažjega, čemur se privadiš. »Sploh pri avtobusih,« v smehu dodaja in pripomni, da je Slovenija v številnih pogledih vsakodnevnega življenja zelo urejena in zanesljiva. Slovenci smo po njenem mnenju občasno le nekoliko preveč pesimistični – pa tudi nehati govoriti o krizi kar ne znamo in ne znamo. Laura razmišlja, da nas tokratni zastoj v gospodarstvu po obdobju, v katerem smo bili navajeni na stalno rast, verjetno še toliko bolj prizadene, saj je po obdobju rasti trenutno stanje za nas skorajda šok. Nekaj pa pripomorejo k dojemanju krize tudi osebne značilnosti posameznika – in za nekatere je to, da nimajo avtomobila, enega izmed statusnih simbolov številka ena v Sloveniji, že kar znak frustracije. »In krize,« doda Laura.

V slovenski kuhinji

Po poklicu je kuharica in v Mendози se je kalila v enem izmed najboljših hotelov. Že pred prihodom v Slovenijo si je poleg učenja slovenščine zastavila še en cilj: naučiti se kuhati po slovensko. »Tukaj je zagotovo prisotna čisto osebna nostalgična nota, saj se spominjam babice, kako nam je pripravljala »štrudl« in nekaj tega duha sem verjetno hotela doživeti tudi tukaj, v Sloveniji.«

Laura je našla zaposlitev v restavraciji s slovensko tradicionalno hrano – in pravi, da je zadovoljna. »Sodelavci so me sprejeli, ko še sploh nisem znala nič po slovensko – in seveda mi je sedaj v užitek se z njimi pogovarjati v jeziku, ki jim je najbolj domač.« Seveda sedaj spretno »vihti kuhalnico« tudi med slovenskimi dobrotami.

Ko sem jo povprašala, katera hrana ji je ljubša, slovenska ali argentinska, mi diplomatsko najprej ni odgovorila ničesar, a nasmešek jo je le izdajal. »Recimo, da se mi zdi kulinarčna tradicija Argentine nekoliko bolj ... kompleksna. V argentinski kuhinji je prisoten vpliv različnih tradicij priseljencev, ki sestavljajo pestro prebivalstvo te dežele – in to se seveda odraža v kulinarčni ponudbi in pestrosti.«

Vrtičkarstvo tako in drugače

Laura vidi v Sloveniji ogromno stvari, ki jih morda večina od nas, ki smo pretežni del življenja preživeli tukaj, ne opazi več. Izjemno se ji zdi, koliko ljudi ima svoje vrtnice in se s pridelavo domače zelenjave ukvarjajo kar sami. Čeprav je takšna »osebna produkcija«, kot pravi Laura, v Mendози praktično nemogoča, saj je za kaj takšnega enostavno presuho, pa vendarle opaža tudi druge pozitivne plati tovrstne vrtičkarske dejavnosti (in ne zgolj zdravo, doma pridelano zelenjavo). »Ljudje so aktivni na prostem! Presenetilo me je, ko sem videla, koliko starejših ljudi ima svoje vrtove in jih ureja. To ni dobro samo v fizičnem smislu, da si na soncu in na svežem zraku, ampak tudi za tvojo glavo – si ustvarjalen, načrtuješ, usklajuješ...« Naše vrtičkarstvo lahko dobi v očeh zunanjega opazovalca povsem nove razsežnosti ...

Vrtičkarstvo, tisto metaforično, v glavah, ko smo prvaki v tem, kdo bo postavil več ograj, pa Laura vidi v povsem vsakdanjem življenju. »V Argentini si na obisku dobrodošel praktično kadarkoli. Lahko se sicer najaviš, običajno se zamuja, a kakšne prehode procedure pri tem ne poznamo. Za razliko od tukaj ... Najprej se je treba najaviti, nato se usklajuješ, nato še dvakrat obisk prestaviš. In na koncu se vprašaš, ali bi sploh še šel.«

Laura se trudi, da zajema najboljše iz obeh svetov; tako iz Argentine kot iz Slovenije. S kolesom kroži po Ljubljani in se veseli prostih dni, ko lahko s fantom odideta na izlet še kam dlje iz prestolnice; spoznava nove okuse in jih začinja s posebnimi besedami. »Ampak sanjam še vedno po špansko.«

